

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **E. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. listopadu 2020 č. j. OAM-63888-4/ZM-2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. ledna 2021 č. j. 10 A 133/2020 - 22,

takto:

- I. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně je držitelkou zaměstnanecké karty. Dne 26. října 2020 žalovanému oznámila změnu zaměstnavatele. Žalovaný jí dne 6. listopadu 2020 zaslal sdělení č. j. OAM-63888-4/ZM-2020, že její oznámení nesplňuje podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a tudíž se k němu nepřihlíží.

[2] Žalobkyně podala proti sdělení žalovaného žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu usnesením označeným v návěti odmítl a zároveň ji postoupil jako odvolání Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“).

[4] Proti tomuto usnesení podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal, že sdělení o tom, že cizinec nesplňuje podmínky pro změnu zaměstnavatele, není rozhodnutím. Městský soud tedy měl žalobu odmítnout, avšak z jiného důvodu, a neměl ji postupovat Komisi.

[5] Žalobkyně v průběhu řízení o kasační stížnosti předložila rozhodnutí ze dne 29. března 2021 č. j. MV-22781-5/SO-2021, kterým Komise žalobou napadené sdělení

žalovaného o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele zrušila a věc žalovanému vrátila k novému projednání.

[6] Nejvyšší správní soud již za procesně obdobné situace kasační stížnost odmítl (usnesení ze dne 3. června 2021 č. j. 4 Azs 327/2020 - 44 a ze dne 17. září 2021 č. j. 8 Azs 56/2021 - 41). Nejvyšší správní soud je totiž povinen z úřední povinnosti kdykoli během řízení zkoumat, zda jsou splněny všechny jeho podmínky. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že v důsledku pravomocného zrušení, změny či nahrazení žalobou napadeného rozhodnutí odpadá předmět soudního řízení, což představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (rozsudky Nejvyššího správního soudu rozsudky ze dne 12. dubna 2007 č. j. 7 Afs 143/2006 - 95 a ze dne 28. května 2010 č. j. 2 Afs 125/2009 - 104, č. 2207/2011 Sb. NSS). Věcnou podmínkou řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je totiž existence správního rozhodnutí, a platí to i pro řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského (v tomto případě městského) soudu vydanému v takovém řízení (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. června 2017 č. j. 1 Afs 332/2016 - 39). Soudní přezkum nemá „sloužit k tomu, aby si kterýkoliv z účastníků řízení „ověřoval správnost“ rozhodnutí správního orgánu či správního soudu, ale k domáhání se obrany před nezákonným rozhodnutím správního orgánu či správního soudu, a zejména k účinné nápravě takového stavu“. Bylo-li dosud existující rozhodnutí zrušeno, „postrádá pokračování v soudním přezkumu svůj smysl. Nejvyšší správní soud by případným věcným přezkumem kasační stížnosti nerozhodoval o konkrétních subjektivních veřejných právech, neboť žádné rozhodnutí, které by subjektivní veřejná práva žalobkyně mohlo zasáhnout, již neexistuje a „neobživilo“ by ani při zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku. [...] krajský soud by i po případném vrácení věci Nejvyšším správním soudem musel žalobu bez věcného přezkumu odmítnout. Věcné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by tak bylo rozhodnutím ryze akademickým.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. ledna 2016 č. j. 9 Ads 147/2015 - 24).

[7] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení (§ 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[8] Nad rámec již uvedeného Nejvyšší správní soud ve stručnosti uvádí, že ve výše citovaném usnesení č. j. 8 Azs 56/2021 - 41 osmý senát konstatoval, že sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť autoritativně staví na jisto, zda oznámení cizince o změně zaměstnavatele splňuje požadavky § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Jeho obsah závazně předurčuje účinky oznámení cizince, tedy zda může oprávněně pobývat na území České republiky a vykonávat zaměstnání na oznámené pozici, nebo zda se na toto oznámení hledí, jako by nebylo učiněno, má význam i z hlediska případného zániku platnosti zaměstnanecké karty (§ 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců sice není vydáváno ve správním řízení, nicméně je spojeno s určitou formální procedurou (zákon stanoví podmínky, které stěžovatel přezkoumává, a lhůtu, v rámci níž je povinen sdělení vydat, sdělení je vydáváno v rámci zákonem stanovené pravomoci stěžovatele, vztahuje se ke konkrétní věci a je adresováno individuálně určeným osobám, navíc je zřejmé, že má být vydáno písemně). Osmý senát současně vyjádřil pochybnosti o implicitním závěru čtvrtého

pokračování

senátu vyvěrajícího z usnesení č. j. 4 Azs 327/2020 - 44, zda lze sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců považovat i za rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu.

[9] I kdyby nyní rozhodující šestý senát sdílel pochybnosti osmého senátu, souhlasí s tím, že s ohledem na novelizaci zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 274/2021 Sb., která povahu sdělení stěžovatele vyjasnila (výslovně vyloučila použití části II. a III. správního řádu), není na místě tuto otázku řešit prostřednictvím rozšířeného senátu (bod 7 usnesení č. j. 8 Azs 56/2021 - 41).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu